

Μ' ἀμάξι τριγυρνῶ,
 μὲ λοῦσα καὶ φτερά,
 καὶ σὲ πολλοὺς περνῶ
 ἀρχόντισσα κυρά.

Μιὰ δοῦλα ἤμουν πρώτα,
 δὲν ἔβλεπα παρᾶ,
 μὰ ἔγινα κοκότα,
 καὶ εἶμαι μιὰ χαρά.

Καὶ τώρα μὲ κυττοῦν
 μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
 πολλοὶ μὲ χαιρετοῦν,
 καὶ βουλευταὶ ἀκόμα.

Πρώτη κι' ἐγὼ κοκότα
 'στὰ γλέντια καὶ 'στὰ λουσα,
 περνῶ ζωὴ καὶ κότα,
 κι' εἶμαι παντοῦ παροῦσα.

Δικοί μου εἶν' οἱ δρόμοι,
 τὰ θέατρα κι' οἱ κῆποι,
 κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι...
 ἀλλὰ καὶ τί μοῦ λείπει;

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἀσκέρι
 γυρνῶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
 καὶ τάχα ποῖός τὸ ξέρει,
 ἂν ἡμαὶ παστρική;

Σὲ τόση φασαρία
 καὶ κόσμος τρέχα ῥώτα
 ποῖὰ εἶναι ἡ κυρία,
 ποῖὰ εἶναι ἡ κοκότα.

Τοὺς φίλους προσκυνῶ
 καὶ κάνω καὶ φιγοῦρα,
 κι' ἐγὼ μαντὰμ περνῶ
 'σιὴν ἀνακατοσοῦρα.

Πῶς ἔγιν' ἡ 'Αθήνα!
 σοῦ βγαίνει γιὰ κυρά
 κι' ἡ πρόστυχη κοιζίνα...
 ψυχὴ μου τί χορά!

Μὲ γέλοια καὶ μὲ πάσσο
 τὴν τσέπη μου βροντῶ...
 Βαρδᾶτε νὰ περάσω
 κι' ἐγὼ μὲ τὸ λαντό.

Ὁ Τρικούπης ὁ λεβέντης.
 κι' ὁ Λομβάρδος ὁ ἀφέντης.

Λ Μὰ δὲν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ πῶς ὄλα θὰ περάσουν,
 κι' οἱ Ροῦφοι καὶ οἱ Ράλληδες σὰν πρώτα θὰ 'συχά-
 [σουν ;
 'Ορκίζομαι, σις Πρόεδρε, 'στὸν ἅγιο Διονύση
 πῶς ἀπ' αὐτοὺς ἀδύνατον κανεὶς νὰ κυβερνήσῃ.

καὶ ὅσα κι' ἂν μᾶς κάνουνε δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ φοβέrais μοναχά..

- Τ.** Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
Λ. Κι' ἂν ὅλοι παραιτήσουνε τὸ κόμμα τὸ 'δικό μας,
τοῦτο πολὺ καλλίτερα συμφέρει καὶ 'στοὺς δυό μας.
'Ἐπτά δὲν εἶναι, Πρόεδρε, θαρρῶ, τὰ ὑπουργεῖα;
κρατεῖτε σεῖς τὰ τέσσερα, κρατῶ κι' ἐγὼ τὰ τρία,
καὶ φεύγουν 'Ροῦφοι, 'Ράλληδες, καὶ ἄλλοι περιδρόμοι
Τ. 'Ὡ! συμφωνῶ πλήρῃστα μετὰ τὴ 'δική σας γνώμη.
Λ. Καὶ τώρα τί προστάζετε, σὶρ Πρόεδρε, νὰ κάνω.
Τ. 'Αφήστε με, παρακαλῶ, ὀλίγο ν' ἀνασάνω.
Λ. Μὴν ἐνωχλήσθε καὶ πολὺ περὶ πολλῶν πραγμάτων.
καὶ εἴμεθα 'στὴν ἐποχὴν τῶν κυνικῶν κανυμάτων.
Πιστεύσατε, σὶρ Πρόεδρε, πῶς δια τρέχουν ντρίτα
καὶ 'πάγω 'στὰ 'Ολύμπια νὰ 'δῶ τὴν Φαβορίτα.

Καινούρια φασαρία μέσα 'στὴν 'Εταιρία.

Καὶ 'στὸ 'Αρσάκειό μας τρεχάματα μεγάλα...
ὁ Σύμβουλος ὁ δεῖνα κι' ἡ τάδε ἡ δασκάλα
εἰς τὸ σχολεῖο ἐφέρον ἀντάρα καὶ μουρμουρα,
μαλλιώματα καὶ παύσεις καὶ ἀνακατοσουρα.

Καὶ τὰ Σχολεῖα 'γινῆκαν τοῦ ἔρωτα φωληαῖς,
καὶ πέρνουνε καὶ δίνουν ἢ ἔρωτοδουλειαῖς
κι' ὁ γυιὸς τῆς 'Αφροδίτης μετὰ τῶσα φλογερά
δασκάλας καὶ Συμβούλους τοξεύει φανερά.

Καὶ τὰ σεμνὴ κορίτσια γελοῦν καὶ κοκκινίζουν,
συμπλέγματα ἐρώτων 'στοὺς τοίχους ζωγραφίζουν,
κυττάζουνε τὸν τάδε, κυττάζουνε τὴν δεῖνα,
καὶ πέρνουν μὴ ἰδέα τῆς ἠθικῆς κι' ἐκεῖνα.

'Αφοῦ ἐμασκαρεύθη ἐδῶ τὸ κάθε τι,
ἀφοῦ ποδοπατεῖται παντοῦ ἡ ἀρετὴ,
καὶ τὸ 'Αρσάκειό μας, τὸ μόνον μας Σχολεῖο,
τῆς παρθενιάς καὶ τοῦτο ἄς γίνῃ μακελλίω.

'Ρωμῆ σου στέλλω μερικὰ τραγούδια κάπως κλασικά.

'Ἐφυγε κι' ὁ Μᾶης ὁ χαριτωμένος,
καὶ ἄλλοῦ τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει καταϊδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Χθὲς ἀργὰ περνοῦσα ἐξ' ἀπ' ἓνα σπῆτι
κι' ἀκουσα νὰ λέγῃ μὴ γλυκεῖά φωνή:
—'Αχ! μαμᾶ μου, θέλω νὰ μοῦ πάρῃς τοῖτι,
γιατὶ ὅλοι εἶνε καλοκαιρινοί.

Καὶ τὴν ἄλλη, μέρα ἢ γλυκεῖά μας κόρη
εἰς τοὺς δρόμους τρέχει κι' ὄλους τυραννεῖ,
τὸ λουσάτο τοῖτι μετὰ χαρὰ ἐφόρει,
κι' ἦτανε καθ' ὅλα καλοκαιρινή.

Κόκκινο τὸ τοῖτι ῥοδαλὴ τὴν κάνει
σὰν μὴ παπαροῦνα ἔξω τοῦ χωριοῦ
τόσο, ποῦ φοβᾶσαι μήπως τὴν μαράνη
ὁ βρασμῆνος ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.

—Περβολάρη, πόσο δίνεις τ' ἀγγουράκια;
φώναζε 'στὴν πόρτα ὠμορφῆ κυπέλα,
κι' ἄπλωνε μετὰ βία τ' ἄσπρα τῆς χερᾶκια,
καὶ φοροῦσε τοῖτι κι' ἦτανε μὴ τρέλλα.

'Ἐξω 'στὰ Πατήσια τρέχουν κοπελούδαις
μέσα 'στὰ λουλούδια τὰ ζωγραφιστά,
καὶ θαρρεῖς πῶς εἶνε ὄλαις πεταλούδαις
μετὰ τὰ νέα τοῖττα τὰ χρωματιστά.

Μὰ καὶ τοῦ Φαλήρου νά! ἢ παραλία,
ποῦ φορεῖ σὰν νύφη ἀπ' ἀφρὸ στεφάνι...
ἐκεῖ δὲ λιγνοῦλα καὶ κομπὴ κυρία
τὸν περίπατό τῆς κάθε βράδυ κάνει.

'Σὰν παλῆ νερὰῖδα λιγερὴ πηγαίνει
κ' ἢ μακρὰ τῆς κόμη ξεγλιστρᾶ χρυσοῦ
'στὰ καλοκαιρινά τῆς εἶναι πιά 'ντυμένη,
καὶ φορεῖ γαλάζιο τοῖτι θαλασσί.

Θάλασσα τὴν κάνει λὲς τὸ φόρεμά τῆς,
θάλασσα ῥιγμένη 'στὴν ξηρὰ τὴ γῆ...
'Ἀλλὰ ποιὸς δὲν θέλει μέσ' 'στὰ κύματά τῆς
νὰ παλέψῃ 'λίγο ἢ καὶ νὰ πνιγῆ;

'Ἐφυγε κι' ὁ Μᾶης ὁ χαριτωμένος,
καὶ ἄλλοῦ τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει καταϊδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Αὐτά, καὶ μένω ταπεινὸς
Γιαννάκης Καλοκαιρινός.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μέσ' στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει μετὰ μανδρί,
μετὰ τοὺς 'Αγίους Θεοδώρους,
καὶ μετὰ κάποιους τορναδόρους.